DANIEL LĂCĂTUŞ

cel care a transportat pustiul

Editura *Cenaclul de la Păltiniş*
Sibiu - 2013

Daniel Lăcătuș

Cel care a transportat pustiul

Editura Cenaclul de la Păltiniș, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LĂCĂTUŞ, DANIEL
Cel care a transportat pustiul: Sibiu, Editura Cenaclul de la Păltiniș, 2013 / Daniel Lăcătuş.
ISBN 978-606-93333-8-9

821.135.1-1-

Consilieri editoriali:
Ioan Radu Văcărescu
Silviu Guga.

Moartea cu tine a fost frumoasă

Am fost împreună
când cerul se risipea în bucăți,
dar nu ai simțit nicio spaimă
în mijlocul tuturor dezastrelor.
Ți-am spus să ieșim din acel loc,
nu am mai avut nicio scăpare
și ai decis să mergem îmbrățișați,
apoi stelele au început să cadă din cer,
să distrugă totul.
O minge uriașă de foc
a căzut peste noi;
nicio durere, nicio teamă,
doar o îmbrățișare -
moartea cu tine a fost frumoasă

Am fost acolo când Dumnezeu a creat lumea

Părea să-mi vorbească
de undeva dinăuntrul meu,
îmi rostea gândul -
și a zis "să fie lumină!",
când păsări se așezau
pe marginea ochilor mei.
Liniștea devenea simfonică.
Apoi ape au început să se miște
cu grația unei balerine,
într-un dans abstract.

Am plecat de acolo
să-l las pe Dumnezeu
să construiască mai departe
paradisul.

Singura mea libertate

Purta un vechi costum femeiesc
cu inserții de dantelă pe umeri,
o rochie neagră strânsă pe trup,
care îi scotea puternic în evidență
tocmai ce încerca să ascundă,

Mai grav și mai adânc
decât gândurile mele
îmi sunau în minte
ecourile pașilor cu care
își mișca picioarele
în camera alăturată.

Singura mea libertate
a fost să mă las
stăpânit de frumusețea ei

Am șters pagini din memorie așa cum deschid fereastra să respir

Mi-am băgat amintirile,
păstrate de prea mult timp,
în saci de plastic și cutii de carton
pe care au venit să le ridice din fața casei.
Jurnale vechi, pe care mai bine nu le-aș fi scris,
scrisori de dragoste,
primii mei dinți de lapte căzuți,
lenjeria din bumbac, creația bunicii
care a murit cu numele libertății între dinți
și de la care am înțeles primul
că pacea este atunci când te doare.

De la ea știu că nimic nu ne este dat,
totul este împrumutat pentru un timp
inclusiv viața.

Femeia aceea

Era o voce ușoară precum glasul unui cerșetor
cântecul cursese mai apoi de-a lungul gâtului meu
pentru a năvăli puternic ca o revărsare de ape
în cap unde s-a învârtejit îndelung înainte să adorm
ochii îmi erau sub asediul acelei femei
care cu privirea ei poate sfărâma armele zeilor desfrânați
și care îmi amintea de bunica mea
ce a murit cu numele libertății între dinți
a învins holera și cancerul
dar au răpus-o gloanţele
de atunci scriu pe sicriul defunctei
până într-o zi când i se vor deschid pleoapele

auzeam urcând cântecul în trupul acelei femei
umflându-i sânii și străbătându-i mâinile
și picioarele și coastele în ondulații fantastice
în ochii ei se deschideau irisurile ca niște eclipse
iar cântecul acela a reușit să mă pătrundă și pe mine
făcând să-mi curgă prin vene un sânge asemănător cu lava

O zi în Irak

În orice minut putea fi posibil
să devin cenușă.
În acest loc
ura este un cancer
care crește în fiecare zi.
Cu cât înaintam, corpul meu
dezintegrându-se
părea opera unei întregi armate.

În mijlocul războiului

În mijlocul războiului
a strigat un părinte,
cum plânge ploaia
în timpul iernii.
Din ochi țâșneau izvoare.
Privirea i s-a pierdut
ca o navă pe mare,
timp ce o armată
de rebeli frustrați
îi mărșăluiau prin vene.
Sub unghii avea clopote
care dansau
într-un ritm cu bocitoarele

Experiențe care nu sunt caracteristice vârstei mele

Mă identific cu experiențe
care nu sunt caracteristice vârstei mele.
Am vizitat locuri unde lumea se umilește,
închisori și centre de tortură,
lagărul de la Auschwitz,
unde am intrat ca într-un sicriu.
Un grup de plante a dat
să respire în oasele mele
când călăul începuse,
ca un vânător orb,
să tragă în toate direcțiile.
Mi-a trebuit puțin să înțeleg
că există oameni
care trăiesc atât de mult timp,
dar sunt lipsiți viață.

Pereții au scos un oftat de ușurare
în clipa în care am ieșit
pentru totdeauna de acolo
și am lăsat în urmă nisipul peste care
timpul se târăște obosit.

Haiku

Porumbeii zboară
deasupra noastră -
să fie pace

Orașul rămase încoronat până la ziuă în doliu

În timp ce desenam
forma unui bun rămas-
copacii care se înălțau
din spatele gardurilor
au reliefat umbre dantelate,
întunecate și împietrite.

Mi-am predat osemintele îmbătrânite,
alții trufașele armuri ale sufletului,

Dintr-o dată
niște guri strâmbe strigau
nume de mame, de tați,
neveste și copii.

Orașul rămase încoronat
până la ziuă în doliu

Pasărea ce aduce laude lumii

În timp ce ea
se uita spre cer
într-o transă de clopote
auzeam pasărea
ce aduce laude lumii
cu trilurile sale

Poezia ca formă de prostituție

Poezia este o altă formă de prostituție,
când sentimentală, când pudică,
știe cum să transmită gândurile în cuvinte,
dăruie sensibilitate, vinde iluzii,
uneori, din imprudență, abuzează
pentru a obține un oarecare interes,
în cele mai multe cazuri interesul
constă în adulare, satisfacția poetului

Învățătorul

Sunetul clopotului
anunța sosirea călăului -
 îmi amintesc cu fața la tablă
 acel glas venit parcă din alt veac;
 N-ai voie, trebuie să...
 Îi plăcea adesea să spună că imposibil
nu este posibil să fie ignorat.
Trebuia să tac, să învăț,
 și mai ales să am răbdare
Când nu știam
deasupra noastră părea că un regat
se destrăma și bucăți de ziduri
se loveau de fruntea noastră
Trăiam ca un prizionier
care-și aștepta eliberarea.

Adolescență

Etapele se succedau
într-un ritm accentuat;
primii bani, prima țigară,
primul contact sexual -
ultimele noastre griji erau
sida și cancerul.

Un om fără vise

Un om fără vise
 este ca o mare fără navă,
ca un val fără stâncă,
copac fără frunze, fără rădăcini.

Este gol, ca un templu fără Dumnezeu;
nu are nici pași, nici lumină, nici speranță

La moartea poetului

Acolo era Aius
împărţind cuvinte,
speranţe şi iluzii
celor morţi.

Aflând în cuvânt o forță
mai adâncă decât moartea,
poetul s-a trezit,
înaintând spre asfințit
îmbrățișând lumina

Paradisuri închipuite

Un preot înveșmântat ca un strigoi
mi-a săpat în inimă o groapă
ca să iau cu mine pe lumea cealaltă
întreaga vâlvătaie a asfințitului -
nu înainte de a-mi da sfat
să mă feresc de paradisuri închipuite -
în cer și pe pământ.

Cine e femeia aceasta?

Am privit-o în ochi
și am crezut că descopăr alte lumi.
Are brațe, are picioare
și o sută de ochi deschiși ca niște uși.
Cine e femeia aceasta oare?
De ea se tem până și strigoii,
căci tot ce atinge se destramă.
Cine e femeia aceasta
care îmbrățișează focul fără să se ardă?

Amorsă de vise

Îi sărut mâna
ca şi cum ar fi chipul ei.
Sub pielea tâmplelor
calma curgere a sângelui
încetinit de somn.
Mă-ncumet s-o privesc în ochi -
această femeie
e o amorsă de vise

Vă vorbesc despre mama mea

care cuprinde trecutul
prezentul şi viitorul
într-o singură bătaie de inimă.

Mama mea
care este talismanul meu
şi-n trupul căreia stă
toată graţia alchimiei.

Vă vorbesc despre mama mea
care a inventat paradisul
pentru a-şi ascunde durerea.

Vă vorbesc despre tatăl meu

cel care a cunoscut
stratul gros de zăpadă din Siberia,
vânturile din Kabul.
La Delhi, a văzut morţii
scuturându-se de praf
şi a îngenunchiat dragonul chinezesc.

Tatăl meu
care a privit în ochi zeităţile din Nara,
la Delfi a stat de vorbă cu oracolul
şi a respirat cenuşă-n Gange

Nici tăria lui Aiax din Salamina,
nici furia lui Agamemnon
sau viclenia stăpânului Zeus
nu-l pot descumpăni;
Cu răsuflarea lui topeşte glonţul.

M-am întors în oraşul meu ca într-o casă părăsită

M-am întors în oraşul meu
ca într-o casă părăsită.
Bănuiam praful gros
peste care s-a aşternut,
ca un cearceaf, uitarea.
Măgura urc cu jar în lacrimi
şi-ascult streiul cum suspină,
că prea trecuse timpul...

Îmi regăsesc bucuriile
dansând desculţ pe nisipul
peste care noaptea păşeşte în zdrenţe
şi purtând coroana unui rege detronat.

Ce simplu e să mori

Auzisem un zgomot
în curtea spitalului
ca tălăzuirea unei mări agitate:
li-ber-ta-te! li-ber-ta-te!
Mă întrebam dacă nu cumva visez.
jos dictatorul! jos tirania! pâine pentru copii!
O revărsare
ca un torent ieşit din matcă,
pe trotuar mai multe numere
din Drumul Socialismului şi Scânteia
arse parţial,
în Piaţa Universităţii
se trăgea ca-n filmele cu Rambo,
a fost poate
cea mai lungă noapte din viaţa mea -
tată să nu tragi în oameni

O zi cât o viaţă

Mă târam pe jos protejându-mă de gloanţe
ca pe front,
în casă stam cu lumina stinsă,
evitam chiar să trec prin dreptul ferestrei.
Noaptea era neagră în mine,
jur împrejur vijeliile de foc
şi feeria înfricoşătoare a trasoarelor,
dimineaţa linişte ,
din când în când mai şuierau gloanţele -
până şi pâinea avea gust de cenuşă

Condamnat la moarte

Temnița se găsește
pe la jumătatea străzii,
alături de o biserică cu turn,
din care un ceas bate ultimele ore.
Aici lumina poartă mantie,
îngerii sunt cenușii.

Călăul mi-a îngăduit
o ultimă dorință -
am vrut să fii pământ,
pentru a trăi veșnic în tine

*****

Cu mânecile suflecate
sta cu un cot sprijinit pe birou
și cu capul proptit în palmă
cu cealaltă mână răsfoia paginile unui tabloid
abia oprindu-se pentru a citi
părea atât de plictisit
de parcă ar fi fost acolo de o viață
își întoarse privirea către mine
ca și cum ar fi vrut să ne vedem
pentru ultima dată
de la fereastra camerei
număra valuri și le dădea nume
o corabie a rămas ancorată în inima lui.

În rănile mele își șlefuiește ghearele coroiul

Sunt răni ce nu se cicatrizează niciodată;
nu cunosc altă biruință decât căderea.
Oracolul a poruncit sorții mele
să fiu robul imposibilului.

Timpul trece și trăiește în locul meu;
sunt memoria sub rafale de uitare.

*****

Timp de două zile, după moartea ei,
n-a pus nimic în gură,
băuse vin de palmier de dimineața până seara.
În fiecare zi se trezea
cu ochii roșii și fioroși
ca ai unui șobolan
prins de coadă și trântit de pământ.
Avea senzația că era un uriaș amețit
care umblă cu picioarele unui țânțar.
Din toate părțile răsuna clopotul;
acolo, sus,
nimeni nu se mai gândea la nimeni...

Timpul trece prin oasele mele

Singurătatea mea își vede de drum;
nici umbra nu mă mai urmează.
Timpul trece prin oasele mele,
a devenit cel mai mare torționar al meu

Cimitirul din gândurile mele

Toamna a sosit cu întârziere
și acum aruncă toate frunzele pe mine,
aproape m-au îngropat
sub această canapea veche.

În cimitirul din gândurile mele,
păstrez amintirile cu tine.

Eu sunt regele oaselor făcute țăndări

Inima-mi tremură
ca frunza toamnei, orfană,
știu că n-ai să mai vii.

Când ai plecat
nici măcar nu te-ai uitat înapoi
ca să vezi cum mă prefac
într-o statuie de cenușă.

Experiență în zbor cu gândul

De mic mi-a plăcut să cred
că am puteri supraomenești,
numai de mine știute,
și că atingerea mea face minuni.
îmi imaginam lumea
ca pe un spectacol cu păpuși;
pe ea o prințesă,
cu rochia sfâșiată a sufletului,
care în fiecare dimineață
se machia cu lacrimi
ca frumusețea ei
să capete demnitatea cenușii
și de la care am luat povața
că fiecare zi e ultima.

Adio!

Pe asfalt cădea
plânsul portocalului
și tristețea făcea
să-mi tremure genunchii -
mâine poate fii mai rău,
mi s-a spus,
sau poate să nu mai fie nimic.

Îmi place de mic
să am ultimul cuvânt,
chiar dacă acesta e "adio!"

Cel care a transportat pustiul

Când m-am născut
timpul se oprise, așteptând un motiv
pentru care ar mai trece-
mama credea că sunt agent al paradisului.

În crucea nopții huhurezul
doinea pe-un ram în cimitir -
tata credea că sunt un faraon.

Nu, eu sunt cel care a transportat pustiul.

În acest regat

Cine intră pe această poartă
își lasă visele afară
și-și păstrează doar iluzii.

Fiecare e proiectat să facă ceva,
femeile copii,
bărbații ce mai rămâne.

Toți și-au pierdut teama de a mai pierde.

În acest regat
oamenii sunt fericiți
chiar și fără permisiune.

Cu gura flămândă de viaţă mai aştept doar moartea

Număr bubuiturile
ce răsună ca o simfonie a furtunii,
greşesc din nou socotelile -
până s-o iau de la capăt
mă întreb dacă războaiele
trebuie să înceapă dimineaţa
sau seara.
Buza neagră a gropii scoate fum,
pământul se rupe sub mine,
se aruncă spre cer
ca o paraşută ridicată de vânt -
cu gura flămândă de viaţă
mai aştept doar moartea

Ochii tăi

În ochii tăi
linişte ca-n cimitir.
Întregul univers
devine o singură persoană.
Obosit de-atâta lene
ceasul are limbile crăpate-
În faţa durerii
cuvintele pălesc

Simfonie a speranţei

La câteva luni după despărţire,
când rănile încercau să se vindece,
am simţit tâmplele zvâcnindu-mi
la văzul unui afiş.
Luna se rostogolea înaintea mea
în serpentine
tocmai
când treceam printr-un purgatoriu
al uitării de sine,
pe o coală albă imensă
sta scrisă o invitaţie la teatrul dramatic
priemiera piesei "O simfonie a speranţei"

*****

Oricine ar fi intrat în salon
îi analiza atent fizionomia
Zăcea într-un pat
lângă fereastră-
pentru el începuse să devină o preocupare
din a urmări
închiderea şi deschiderea uşii
Ştia cum să extragă din viaţa monotonă de spital
orice crâmpei de variaţie
şi era mulţumit urmărind continuu mişcarea uşii

*****

Aud tropotele cailor
şi scâncetul armelor-
peste toate
plânge glasul ciocârliei

Nu pleca!

Mai rămâi doar o clipă
să-ţi culeg privirile de catifea neagră
în fiecare gând parfumat cu amintire...
Nu spune nimic
tăcerea mai are ceva de spus....
Mi-e dor de atingerea ta
de mângâierea de rază:
mi-e sete de gustul de gheaţă
al lacrimilor noastre topite
pe buzele de carmin înfocat....
nu pleca,
mai vreau să-ţi simt inima odată
bătând în sufletul meu,
să trăiesc o ultimă secundă
în îmbrăţişarea ta

Iubita de-o noapte

M-am apropiat de ea
ca în transă,
avea un chip de madonă
superb coafat
şi un corp de zeiţă antică.
M-a luat de mână şi mi-a surâs -
fulgerul lovise în acelaşi timp
ambele inimi,
mi s-a dăruit fără reţineri
cu aceeaşi naturaleţe
cu care vorbea,
trezit am întâlnit doar cearceaful -
iubita de-o noapte
se volatilizase ca o iluzie

Potop de amintiri

Potop de amintiri mă inundau
în timp ce naufragiam
pe malul ploapelor tale.

Din ochi îți izvorau oaceane de tăcere -
clipe în care mi s-au derulat în minte,
ca la cinema,
femeile ce m-au sedus în adolescență
și care au iubit numai în gând,
încătuşate de tradiţii.

Inima mea nu are propietar

Inima mea
nu are propietar,
liberă-i ca marea -
fiecare val țese
o rochie coral.

Inima mea
nu are proprietar,
liberă-i ca vântul -
îmbracă marea
ce se ridică până la cer.

Inima mea
nu are proprietar -
niciun marinar
nu a ajuns să cucerească
această insulă.

Dictator

Sunt un dictator,
cu darul de fascinant
de a minţi;
mulţi proşti mă cred
când vorbesc despre fericire.

Toată lumea mă aclamă
şi crede în puterile mele
de-a face să ardă foc sub apă

Când mă săruți

Pe limba mea se dezbracă
o pasăre cântătoare,
între aripile ei să ne iubim,
fără rușine -
când mă săruți
i dai un premiu Nobel.

Spălaţi-vă pe mâini şi curăţaţi toporul

Noaptea pășește în zdrențe,
purtând coroană unui rege detronat -
oamenii încep să înțeleagă
că a trăi în acest regat este un privilegiu,
să-l vopsim cu altă culoare și nu cu sânge.

Poeții

Ei spun că le fierbe cerneală în sânge,
că tăcerea dă întotdeauna valoare.
Dacă este frig tăie gheața
cu metafore
care pleacă de la suferință,
nici nu citesc, atunci când scriu,
pentru a evita să treacă prin durere.
În pieptul lor găsiți spitalul de urgență.
Poeții nu au ceas,
sunt capabili să meargă
secolo în timp
și de multe ori
nu se mai întorc la soare.

Eu nu sunt poet!

Eu nu sunt un poet,
este numai strigătul
celui care s-a născut
cu blestemul de a fi
un visător inveterat.

Sufletul meu e revoluționar

Sufletul meu e revoluționar,
pentru că natura mea
este de a înnobila regate.
Ca un visător voi continua lupta
pentru a schimba lumea -
nu ascund teama de a nu fi capabil
să iluminez întunericul

Timp

Neîncetat, trecător, infinit
închide răni, lasă urme.
Timp -
ură și resentimente,
speranță și iubire,
Tot ce ai adus cu tine
ai luat înapoi

Jungla fiinţei mele

Astăzi am înţeles că problema mea este simplă:
eu nu pot controla ceea ce simt,
sunt prizonier al sentimentelor mele.
Gândurile-mi debordează fără destinaţie,
cad uşor pe versuri spontane plin de erotism.
Toate animalele aleargă să se joace în jungla fiinţei mele.

Vreau

Să-mi pun simţirile-n modul
şi să-mi adun
visele risipite prin nori,
să văd un codru în loc de flori
şi-n locul meu un uriaş
ce poate smulge primăverii
secretul goanei fără paşi

Tocmai am murit!

Mi-am rupt picioarele.
pentru a-mi grăbi moartea.
Această lume
nu va mai fi închisoarea mea.

Astăzi scriu ultimele versuri.
Când trupul imi va fi cenușă,
vântul să mi-l cânte.

Nu am fost invitat
într-un alt paradis,
dar cui îi pasă ...
tocmai am murit!

Aici sunt sfinți care fug de calendarul crestin

Nu vor fi întotdeauna poeți,
scriitori, artiști și pictori
care sa ilustreze
cele mai nobile sentimente -
delicatețe, sensibilitate,
afecțiune pentru alții,
compasiune și bunătate veșnică.

Aici sunt sfinți care fug de calendarul crestin

Nu va fi întotdeauna speranță
pentru cei mai săraci
toleranță între rase și credințe;
între imigranți și emigranți
între cei care au ceva de oferit
și cei care nu au nimic...
Nu știu de cât de multe lumini
am nevoie să ma uit în suflet lor

Cred

Eu cred în acele locuri
în care visele
își fac cuiburi,
unde viața se naște
ca o primăvară,
mai cred încă
în paradisuri ascunse.

Tăcerea mai are ceva de spus

În noaptea aceea l-a visat.
Îi vedea faţa
apropiindu-se de obrazul ei,
ochii, verzi ca iarba,
sfredelindu-i pe ai ei,
buzele se contopeau
devenind una singură.
Când se trezi
o durea întregul corp,
de parcă ar fi făcut dragoste
toată seara.
Îşi duse mâna la buze
simţind urma sărutărilor

Cu toate acestea
îşi dorea moartea,
o invoca în nopţile lungi
în care se trezea
ţipând transpirată
ca o fântână arteziană.

O zeiță trufașă

Nu era nicio urmă de viață,
în afara buruienilor
care-și întindeau rădăcinile
gata parcă să înmugurească
în aceeași zi.

Singurele zburătoare
care se apropiau erau muștele
atrase de mirosul transpirației umane.

Când pe cealaltă parte a râului
mi s-a arătat în toată grația
o zeiță trufașă.

Doamne, prefă-o în apa
care-mi spală trupul

Sunt pacifist până la os!

Aud strigătul unui ostaș și îmi rup inima
să i-o pun în piept să bată.
Pe cealaltă parte a insulei o mama își plânge fiul
căzut pradă orbirii,
cu o nevăzută credință îmi smulg din rădăcină ochii
să-i înfloresc pe chip darul biruinței.
Un soldat rămas olog imploră soarelui putere,
să ardă în gloanțe dictatura.
Pentru asta mi-am încătușat pașii
să-l vad cum izbutește.

Sunt pacifist până la os!

Există amintiri pe care timpul nu le poate vindeca

Când m-am trezit în dimineața următoare
eram singur,
chircit pe marginea patului,
cu cearceaful dat la o parte,
ochii stinși se căscau goi în lumina camerei,
țipau ceea ce gura nu îndrăznea,
șiruind cascade.

Deliram ca un bolnav de paranoia
și eram mai agitat decât un sac cu purici,
în mine, parcă, își ridicase necuratul templu.

Oricât mi-aș fi dorit, există amintiri
pe care timpul nu le poate vindeca.

Sufletul mi-a fost desculț

Sufletul mi-a fost desculț
ca picioarele mele -
dar rănile din suflet
nici un medic n-ar fi
capabil să le vindece.

Spinii de pe drum
sunt mai puțin cruzi,
decat spinii
ce s-au prins în pieptul meu.

Inima sângerează în jeturi,
ca un torent curge
rostind doar numele tău.

Ultimul soldat

Slăbit de puteri
sta rezemat de un copac
dezbrăcat de carne
și își spăla trupul
în bălți de sânge
peste care s-a scufundat
a două oară titanicul.

Cu ultimele eforturi
a rostit cuvântul "libertate"
și nu înceta să se întrebe
de ce toată lumea
vrea să domine lumea?

Militar

Sta cu arma atașată la piept
înainte să audă "foc!” -
uneori ajungea să simtă
închisoare în brațele ei.
După fiecare glonț
simțea cum zboară prin eter
ca o pană în vânt.

A luptat pentru o bucată de pământ
care a urmat să îl îngroape.
“Cine încearcă să ascundă
adevărurile lumii?
Cu toții trăim,
dar nimeni nu știe de ce” -
a rostit înainte să închidă ochii.
S-a temut mai mult
de viață decât moartea.

Înainte de a fi marinar

Înainte de a fi marinar
am fost de toate;
pilot de cursă lungă,
care a ajuns în zbor
până la paradisul îmbrățișărilor,
soldat în garda regelui,
unde am dus bătălii
pentru regatul limbii tale.
Am condus armate
în care am adăpostit
pustiul din ochii tăi
și-am făcut să sclipească
peste chipul tău
făclia biruinței.

Așa te-am găsit

M-am uitat la pietre,
pe munte, pe trotuare,
în toate orizonturile,
m-am uitat în stele.

M-am uitat în centrul inimii mele,
m-am cufundat în ea,
și am început să te găsesc.

Binecuvântat să fie acest război

Războiul se apropie,
în cele din urmă va izbucni.
Acesta va fi un război fără morți
fără mame plângându-și fiii,
fără soldați ologi.

Acesta va fi un război
de poeme și sărutări.

Un război cu arme de jucărie,
cu garoafe roșii,
ochi plângând de bucurie,
cu vise care se trezesc
sub pernă.

Când se întâmplă acest război,
voi fi în tranșee cu tine.

Cenușa ultimelor vise

Din cenușa ultimelor vise
am sculptat o caravelă
pe care am navigat
în racla timpului.

M-am reîntoars
unde totul era pace -
în amintirile mele

Te simt ca pe-o poezie

Cu fiecare literă pe care o rosteam,
cerul cobora până aproape
de cuvintele noastre,
ne dezbrăca de vise.

În noaptea aceea
pielea a fost singură rochie
care îți acopera trupul -
să ne imperechiem destinele

Cuprins